

Administrația
Prezidențială

Telefon: 021.319.31.88
E-mail: colegii@presidency.ro

Departamentul
Constituțional Legislativ

Fax: 021.319.31.88
Web: <http://www.presidency.ro>

2/893/24.02.2014
DCL/251/24.02.2014

Biroul permanent al Camerei Deputaților

Inițiative legislative

Nr. 125 din 25.02.2014
PL-X 245/2013

Nesecret
Exemplar nr.

Domnului Cristian Adrian PANCIU

Secretar General al CAMEREI DEPUTAȚILOR

Stimate domnule Secretar General,

CAMERA DEPUTAȚILOR
Proiect de lege

PL-X/

245/2013/03.03.2014

Prin Decizia nr. 55/05.02.2014, Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că dispozițiile *Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor*, sunt neconstituționale față de criticile formulate, raportate la art. 115 alin. (6) din Constituție.

Având în vedere cele sus-menționate vă trimitem, alăturat, **Legea sus amintită** în original.

Cu stimă,

Consilier Prezidențial

Claudiu Constantin DINU

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55

din 5 februarie 2014

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

I. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, obiecție formulată de un număr de 61 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal și al Partidului Poporului — Dan Diaconescu.

Obiecția de neconstituționalitate, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.846 din 19 decembrie 2013, constituie obiectul Dosarului nr. 879A/2013 și a fost semnată de către următorii deputați: Claudia Boghicevici, Ștefan-Bucur Stoica, Costică Canacheu, Gheorghe Udriște, Roberta Alma Anastase, Ioan Oltean, Tinel Gheorghe, Maria-Andreea Paul, Mircea Man, Theodor Paleologu, Camelia-Margareta Bogdănici, Mircea Lubanovici, Cristian-Constantin Roman, Romeo Rădulescu, Vasile Gudu, Valeria-Diana Schelean, Florin Mihail Secară, Dănuț Culețu, Mircea Muntean, Cătălin-Florin Teodorescu, Vasile Iliuță, Ioan Bălan, Gheorghe Ialomițianu, Alexandru Nazare, Elena-Gabriela Udrea, Cornel-Mircea Sămărtinean, Florin Aurelian Popescu, Constantin Dascălu, Cezar-Florin Preda, Sanda-Maria Ardeleanu, Dan-Cristian Popescu, Liviu Laza-Matiuța, Petru Movilă, Lucian Militaru, Iulian Vladu, Raluca Turcan, Alin-Augustin-Florin Popoviciu, Dragoș-Ionel Gunia, Lucian-Nicolae Bode, Eusebiu-Manea Pistru-Popa, Florian-Daniel Geantă, Adrian Gurzău, Florin Gheorghe, George Ionescu, Ionaș-Florin Urcan, Mircea-Nicu Toader, Cătălin-Daniel Fenechiu, Tudor Ciuhodaru, Cristian-George Sefer, Adrian-Nicolae Diaconu, Ștefan-Petru Dalca, Niculina Mocioi, Dumitru Niculescu, Monica Maria Iacob Ridzi, Ioana-Jenica Dumitru, Liliana Ciobanu, Liliana Mincă, Cornel-George Comșa, Ștefan Burlacu, Gabriela-Lola Anghel și Mario-Ernest Caloianu.

II. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că ordonanța de urgență a Guvernului încalcă art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât:

— a desființat posturile vacante la ministere; instituțiile și autoritățile publice aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, indiferent de modul

de finanțare; instituțiile și autoritățile publice finanțate integral sau parțial din bugetul asigurărilor sociale de stat și/sau din bugetele fondurilor speciale; instituțiile publice locale, astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare;

— a redus numărul total de posturi ocupate;

— a dispus ca instituțiile și autoritățile publice au obligația să își modifice structurile funcționale, astfel încât numărul total al funcțiilor de conducere din cadrul fiecărei autorități sau instituții publice care are în aparatul propriu/de specialitate și personal contractual ori, după caz, numai personal contractual să fie de maximum 12% din numărul total al posturilor aprobate;

— a prevăzut transformarea posturilor de conducere desființate în posturi de execuție corespunzătoare studiilor și condițiilor de vechime avute;

— a modificat structura stabilită anterior a serviciilor publice deconcentrate;

— a prevăzut ca ocuparea posturilor vacante prin concurs/examen să se facă numai după obținerea avizului favorabil al Guvernului, prin notă inițiată de Ministerul Educației Naționale, Ministerul Sănătății, respectiv Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, după caz, și Ministerul Finanțelor Publice, pe baza solicitărilor justificate ale ordonatorilor principali de credite, cu condiția încadrării în plafonul cheltuielilor de personal și al cheltuielilor de personal aprobate;

— a prevăzut aprobarea anuală de către Guvern a numărului maxim de posturi care se pot înființa și ocupa, suplimentar față de cele deja existente.

Autorii obiecției de neconstituționalitate arată că măsuri similare au fost adoptate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, care au fost constatate ca fiind contrare art. 115 alin. (6) din Constituție, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, respectiv Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009. În continuare, se consideră că sunt aplicabile *mutatis mutandis* în cauza de față considerentele care au stat la baza celor două decizii anterior menționate; în acest sens, se arată, pe de o parte, că aprobarea prin lege a ordonanței de urgență nu este de natură să acopere viciile de neconstituționalitate extrinsecă ale acesteia, iar, pe de altă parte, că prin soluția legislativă aleasă se afectează grav activitatea mai multor instituții ale statului, contrar art. 115

alin. (6) din Constituție. Acest text constituțional prevede că ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, iar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, această sintagmă vizează structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea și categoria de acte juridice pe care instituția respectivă le adoptă.

În consecință, se constată că Guvernul, prin ordonanța de urgență criticată, a intervenit într-un domeniu pentru care nu avea „competența constituțională materială”, încălcându-se astfel art. 115 alin. (6) din Constituție; în aceste condiții, legea de aprobare a ordonanței de urgență nu poate fi decât tot neconstituțională.

În fine, se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013, asemenea celorlalte două constatate ca fiind neconstituționale, exprimă o tendință de politizare a structurilor guvernamentale din unitățile administrativ-teritoriale și pune în discuție regimul constituțional și legal al instituțiilor fundamentale ale statului.

III. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 2/14 din 6 ianuarie 2014, punctul său de vedere, prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În acest sens, se arată că Legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 reglementează „măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi, precum și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor”. Aceste măsuri nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului, întrucât nu au suprimat niciun element al acestora, astfel încât ele nu antrenează consecințe negative în acest domeniu. De altfel, consecințele acestora sunt numai pozitive, constând în „eficientizarea actului administrativ, ajustarea și reorganizarea structurilor funcționale de o manieră flexibilă, care să permită îndeplinirea cu eficiență a atribuțiilor instituționale prin măsuri privind numărul de posturi aprobate autorităților și instituțiilor publice, măsuri la nivelul unităților administrativ-teritoriale menite să asigure condiții minime privind funcționalitatea acestora, precum și eliminarea presiunilor asupra cheltuielilor bugetului consolidat”.

În fine, se arată că din analiza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009 se observă că acestea nu conțin nici aceleași reglementări și nici aceleași soluții legislative ca și cele cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013, astfel încât nu poate fi reținută incidența în cauză a deciziilor Curții Constituționale nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 și nr. 1.629 din 3 decembrie 2009.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/8.148/2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 287 din 21 ianuarie 2014, punctul său de vedere, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Se arată că adoptarea actului normativ a avut în vedere două considerente generale, și anume:

— stabilirea unui număr minimal de posturi, pe fiecare categorie de unitate/subdiviziune administrativ-teritorială, număr de posturi care să permită funcționarea autorităților administrației publice locale;

— eliminarea prevederii cu privire la angajarea de personal cu respectarea condiției de ocupare a unui singur post doar dacă se vacantează 7 posturi. Aceasta pentru că au existat numeroase solicitări ale autorităților administrației publice locale de eliminare a acestei condiții și introducerea principiului „unu la unu”.

Astfel, în domeniul administrației publice locale s-a stabilit un număr de personal pe fiecare categorie de unitate/subdiviziune administrativ-teritorială, în funcție de numărul de locuitori, inferior normativelor de personal stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, număr de posturi care permite funcționarea acestor autorități. Urmarea imediată a acestei măsuri a constat în faptul că 384 de unități administrativ-teritoriale au transmis solicitări pentru un număr de 1.781 de posturi, iar Guvernul a aprobat două note în acest sens. De notat faptul că nu au fost introduse normative de personal la capitolele bugetare „Învățământ” și „Asigurări și asistență socială”, dat fiind că acestea au deja standarde de cost ce includ și normativele de personal (de același tratament a beneficiat și capitolul bugetar „Sănătate”).

În administrația publică centrală și locală au fost desființate 60.000 de posturi vacante din cadrul ministerelor, instituțiilor și autorităților publice aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, instituțiilor și autorităților publice, precum și din cadrul instituțiilor publice locale. De asemenea, avându-se în vedere analizele Comitetului interministerial pentru resursele umane în domeniul administrației publice asupra structurilor organizatorice din administrația publică centrală, s-a prevăzut reducerea numărului de posturi ocupate de la acest nivel cu 4%.

Se susține că, potrivit art. 40 alin. (1) și art. 55 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, rolul, funcțiile, atribuțiile, structura organizatorică și numărul de posturi ale ministerelor se stabilesc în raport cu importanța, volumul, complexitatea și specificul activității desfășurate și se aprobă prin hotărâre a Guvernului, iar statele de funcții ale ministerelor se aprobă de miniștri, în limita numărului de posturi aprobate prin hotărâre a Guvernului. De altfel, niciuna dintre instituțiile care au aplicat măsura reducerii cu 4% a posturilor ocupate nu a sesizat Guvernul cu privire la faptul că această reducere ar conduce la afectarea gravă a activității acestora, astfel încât să se găsească în imposibilitatea realizării atribuțiilor care le-au fost conferite. Mai mult, se arată că numărul maxim de posturi pentru aparatul de specialitate al primarului, al consiliului județean, precum și pentru instituțiile publice înființate prin hotărâri ale autorităților deliberative a fost anterior stabilit tot prin ordonanță de urgență, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010.

În continuare, se susține că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 a avut în vedere, pe de o parte, constrângerile avute în înțelegerile cu finanțatorii externi ai României, și anume păstrarea anvelopei cheltuielilor de personal din segmentul bugetar la nivelul de 7,4% din produsul intern brut, precum și a numărului maxim al salariaților din segmentul bugetar la nivelul maxim de 1.187.000, iar, pe de altă parte, raționalizarea cheltuielilor bugetare.

Așadar, în optica Guvernului, actul normativ criticat este „una dintre măsurile prinse într-un amplu proces de reformă a administrației publice, iar prin adoptarea acesteia s-a avut în vedere necesitatea asigurării funcționalității autorităților administrației publice locale, precum și ajustarea și reorganizarea structurilor organizatorice de o manieră flexibilă, care să permită îndeplinirea cu eficiență a atribuțiilor instituționale”.

În final, se precizează că modificarea structurilor funcționale ale unităților prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013 a fost reglementată și anterior adoptării acestui act, menționându-se, în acest sens, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 229/2008.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA.

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

IV. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

V. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 29 iunie 2013 și are ca obiect principal de reglementare măsuri de reducere a posturilor de execuție/conducere vacante și/sau ocupate din administrația publică locală și centrală, procedura de ocupare a posturilor vacante, precum și configurarea structurii funcționale a autorităților și instituțiilor publice (birou/serviciu/direcție/direcție generală).

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt cele ale art. 115 alin. (6) referitoare la domeniile în care nu pot fi adoptate ordonanțe de urgență.

VI. Înainte de a proceda la examinarea propriu-zisă a obiecției de neconstituționalitate, Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât aceasta a fost semnată de un număr de 61 de deputați.

VII. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt invocate, în mod exclusiv, dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție. Acest text constituțional se referă la constituționalitatea extrinsecă a actului normativ, sens în care este și jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 82 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 16 ianuarie 2009, sau Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009).

2. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege, în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea lor de către Guvern (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 95 din 8 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006, sau Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009).

Curtea este competentă să analizeze în cadrul controlului a priori de constituționalitate care privește legea de aprobare însăși îndeplinirea de către ordonanța de urgență aprobată a condițiilor prevăzute de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție (în acest sens, cu titlu exemplificativ, se rețin Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 584 din 13 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 6 iulie 2007, Decizia nr. 919 din 6 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 15 iulie 2011, sau Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011).

3.1. Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că viciul de neconstituționalitate a unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență emise de Guvern nu poate fi acoperit prin aprobarea de către Parlament a ordonanței respective. Legea care aprobă o ordonanță de urgență neconstituțională este ea însăși neconstituțională (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, Decizia nr. 584 din 13 iunie 2007, Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, sau Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 8 octombrie 2012).

3.2. Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 115 din Constituție, „Guvernul are o competență normativă derivată fie dintr-o lege de abilitare, fie din însăși Constituție, cu un caracter special și limitat, specific unei competențe de atribuire. Exercitarea acestei competențe se include tot în sfera puterii executive și constă în posibilitatea de a emite două categorii de acte normative: ordonanțe simple și ordonanțe de urgență” (a se vedea Decizia nr. 1.189 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 16 noiembrie 2011).

3.3. Dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, la care este raportată critica de neconstituționalitate, prevăd că „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Așadar, condițiile impuse constituie veritabile limitări ale competenței atribuite Guvernului, ordonanța de urgență neputând fi emisă în domeniile menționate la art. 115 alin. (6) din Constituție, din moment ce Guvernul nu are legitimare constituțională în acest sens.

3.4. În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „sunt instituții fundamentale ale statului acelea reglementate expres de Constituție, în mod detaliat ori măcar sub aspectul existenței lor, în mod explicit sau doar generic (instituțiile cuprinse în titlul III din Constituție, precum și autoritățile publice prevăzute în alte titluri ale Legii fundamentale)” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009). Așadar, instituțiile fundamentale ale statului au „statut constituțional” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009).

Astfel, Curtea a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului, spre exemplu, Curtea de Conturi (Decizia nr. 544 din 28 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 30 iunie 2006, sau Decizia nr. 1.555 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 28 decembrie 2009), Președintele României (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 12 decembrie 2007), Consiliul Superior al Magistraturii (Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007 sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013), Înalta Curte de Casație și Justiție (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009), Consiliul Suprem de Apărare a Țării (Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009), ministerele și celelalte organe ale administrației publice (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009), Ministerul Public (Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010), consiliile locale, primarii și consiliile județene (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010) sau Curtea Constituțională (Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012).

3.5. Curtea, în jurisprudența sa, a mai stabilit că „se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale» și că «nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică». În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin». În continuare, Curtea a arătat că „verbul «a afecta» este susceptibil de interpretări diferite, așa cum rezultă din unele dicționare. Din punctul de vedere al Curții, aceasta urmează să rețină numai sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, cum ar fi: «a suprima», «a aduce atingere», «a prejudicia», «a vătăma», «a leza», «a antrena consecințe negative» (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008).

3.6. Cât privește înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului”, Curtea, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 sau Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, a statuat că aceasta vizează „toate componentele care definesc regimul juridic al acestora — structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adoptă etc.”. De asemenea, toate aceste componente se subsumează organizării și funcționării instituțiilor fundamentale ale statului (Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010).

4.1. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013, sub aspectele criticate de autorii obiecției de neconstituționalitate, prevede:

— desființarea posturilor vacante la: ministere; instituțiile și autoritățile publice aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, indiferent de modul de finanțare; instituțiile și autoritățile publice finanțate integral sau parțial din bugetul asigurărilor sociale de stat și/sau din bugetele fondurilor speciale; instituțiile publice locale, astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare [art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență];

— reducerea numărului total de posturi ocupate [art. 2 din ordonanța de urgență];

— obligația instituțiilor și autorităților publice de a-și modifica structurile funcționale, astfel încât numărul total al funcțiilor de conducere din cadrul fiecărei autorități sau instituții publice care are în aparatul propriu/de specialitate și personal contractual ori, după caz, numai personal contractual să fie de maximum 12% din numărul total al posturilor aprobate [art. 3 alin. (1) din ordonanța de urgență];

— transformarea posturilor de conducere desființate în posturi de execuție corespunzătoare studiilor și condițiilor de vechime avute [art. 3 alin. (4) din ordonanța de urgență];

— modificarea structurii serviciilor publice deconcentrate, astfel cum aceasta a fost stabilită prin actul normativ de înființare [art. 3 alin. (5) din ordonanța de urgență];

— obținerea prealabilă a avizului favorabil al Guvernului pentru ocuparea posturilor vacante prin concurs/examen, pe baza solicitărilor justificate ale ordonatorilor principali de credite, cu condiția încadrării în plafonul cheltuielilor de personal și al cheltuielilor de personal aprobate [art. 5 din ordonanța de urgență];

— aprobarea anuală de către Guvern a numărului maxim de posturi care se pot înființa și ocupa, suplimentar față de cele deja existente [art. 6 din ordonanța de urgență].

4.2. Așadar, actul normativ criticat vizează atât autoritățile administrației publice locale, cât și instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor. Aceste autorități sunt prevăzute la art. 116—117 și art. 120—123 din Constituție, fiind deci instituții fundamentale ale statului.

4.3. Măsura prevăzută la art. 1 al ordonanței de urgență nu este de natură a încălca art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât, deși vizează mediat structura organizatorică a autorităților vizate, nu afectează nici capacitatea administrativă și nici funcționarea acestora. O atare concluzie se desprinde din faptul că soluția legislativă criticată prevede desființarea posturilor vacante de la nivelul instituțiilor și autorităților publice prevăzute la art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență. De asemenea, chiar dacă la o primă vedere s-ar putea susține că s-a afectat structura organizatorică a autorităților publice vizate, Curtea reține că aceasta trebuie raportată la numărul posturilor ocupate, și nu vacante.

4.4. În schimb, măsurile prevăzute la art. 2 și art. 3 alin. (1) din ordonanța de urgență sunt de natură a afecta regimul autorităților administrației publice centrale și locale.

Curtea reține faptul că art. 2 prevede o reducere a numărului total de posturi și, printr-o normă de trimitere cuprinsă în același text, interpretul normei află la care dintre autoritățile publice se referă această reducere și care este nivelul procentual al acestei reduceri. Astfel, norma de trimitere se referă la anexa nr. 2 la ordonanța de urgență, care prevede o reducere cu 4% a posturilor ocupate la: Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerul Economiei, Ministerul Educației Naționale, Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, Ministerul Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerul Sănătății, Ministerul Transporturilor și Secretariatul General al Guvernului.

În primul rând, într-o bună tehnică legislativă, cuantumul procentual al reducerii și autoritățile publice vizate de reducere trebuiau prevăzute în cuprinsul ipotezei normative a art. 2 din ordonanța de urgență. Potrivit art. 57 alin. (3) și (5) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, anexa trebuie „să se refere exclusiv la obiectul determinat prin textul de trimitere”, iar titlul său „cuprinde exprimarea sintetică a ideii din textul de trimitere”. Or, în cazul de față, cele cuprinse în anexă sunt mai mult decât o simplă concretizare a textului de trimitere din moment ce se dispune, mai ales, cu privire la cuantumul procentual al reducerii posturilor ocupate.

În al doilea rând, nu se definesc criteriile pentru a opera această reducere — nota finală de la anexa nr. 2 la ordonanța de urgență menționând, lapidar, că „ordonatorii principali de credite ai instituțiilor prevăzute în prezenta anexă stabilesc numărul de posturi care se reduc în aparatul propriu și/sau în

instituțiile și autoritățile din subordine, sub autoritate, în coordonare sau finanțate prin bugetul acestora, în conformitate cu analizele proprii, astfel încât să reflecte reducerea cu 4% a numărului total de posturi ocupate". Așadar, ordonatorii principali de credite, în mod discreționar, pot desființa **posturi ocupate**, din moment ce actul normativ criticat nu prevede criterii/condiții în acest sens.

De altfel, atunci când s-au desființat posturi ocupate au fost menționate explicit și criteriile avute în vedere pentru încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu ale personalului [a se vedea, în acest sens, art. 6 alin. (5) și (6) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009].

În al treilea rând, o atare reducere este de natură să afecteze **capacitatea administrativă și funcționarea autorităților publice** și prin elementul discreționar care intervine în luarea deciziei de desființare a anumitor posturi. De asemenea, în mod evident, sunt afectate **structura organizatorică și numărul personalului** în funcție ale acestor instituții fundamentale ale statului.

Curtea mai reține că ori de câte ori au fost operate măsuri de reducere a personalului aflat în funcție, aceasta s-a făcut prin lege [a se vedea Legea nr. 329/2009]. De asemenea, este inexactă susținerea Guvernului cu privire la faptul că modificarea structurilor funcționale ale unităților prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013 a fost reglementată și anterior adoptării acestui act prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 229/2008 privind măsuri pentru reducerea unor cheltuieli la nivelul administrației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 5 ianuarie 2009, întrucât acest act normativ nu a adus o soluție legislativă nouă, ci a prevăzut doar respectarea celei existente (care, anterior, din varii motive, a fost ignorată).

4.5. În privința art. 3 alin. (1) din ordonanța de urgență, se impune o distincție, și anume:

a) în acele situații în care scăderea numărului de funcții de conducere se datorează desființării posturilor vacante existente nu se poate susține că este afectat regimul instituțiilor fundamentale ale statului;

b) însă, în acele situații în care scăderea numărului de funcții de conducere nu se datorează desființării posturilor vacante existente, **este afectat regimul instituțiilor fundamentale ale statului** prin desființarea, în final, a unor posturi ocupate și a unor structuri din cadrul autorităților publice.

4.6. Prevederile art. 3 alin. (4) și (5) din ordonanța de urgență reprezintă măsuri ce însoțesc în mod intrinsec cele dispuse prin art. 1 alin. (1), art. 2 și art. 3 alin. (1), astfel încât acestea nu necesită o analiză distinctă din partea Curții Constituționale. Prin urmare, potrivit principiului *accessorium sequitur principale*, și aceste texte legale afectează capacitatea administrativă și funcționarea autorităților publice, precum și structura organizatorică și numărul personalului.

4.7. Cele arătate în privința art. 3 alin. (1) din ordonanța de urgență — care se referă la personalul contractual — sunt aplicabile *mutatis mutandis* ipotezei normative a prevederilor art. 7 lit. C pct. 2 din ordonanța de urgență, care aduce o modificare identică în privința funcționarilor publici. Cu privire la această modificare, Curtea remarcă faptul că textul art. 112 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din

29 mai 2007, astfel cum a fost modificat, nu mai vizează în mod exclusiv funcționarii publici, ci și alte categorii de personal; or, o asemenea modificare adusă Legii nr. 188/1999, care are drept rezultat încălcarea obiectului său propriu de reglementare, astfel cum acesta este definit la art. 1 alin. (1), nu este admisă, întrucât ar contraveni art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la calitatea legii. În același sens, art. 52 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, prevede că „Dispozițiile generale cuprind prevederi care orientează întreaga reglementare, determină obiectul și principiile acesteia”.

4.8. În privința art. 5 din ordonanța de urgență, Curtea constată că acesta este de natură a afecta regimul autorităților publice locale cu referire directă la autonomia locală, principiu care guvernează acest regim. În aceste condiții, autorizarea prealabilă dată de către Guvern este o ingerință în desfășurarea activității autorităților publice locale, acestea neputând dispune ocuparea posturilor vacante prin concurs/examen chiar dacă se încadrează în plafonul aprobat al cheltuielilor de personal.

5. Având în vedere neconstituționalitatea extrinsecă astfel reținută, aceasta afectează actul normativ în ansamblul său (Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008). De asemenea, astfel cum s-a arătat la punctul 3.1, viciul de neconstituționalitate extrinsec nu poate fi acoperit prin lege. De aceea, Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor este neconstituțională în ansamblul său.

VIII. Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale, constatarea neconstituționalității unei legi de aprobare a unei ordonanțe a Guvernului include și ordonanța la care se referă, aceasta încetând să mai producă efecte juridice, în condițiile prevăzute de dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, Decizia nr. 95 din 8 februarie 2006 sau Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009 sau Decizia nr. 1.640 din 10 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 21 ianuarie 2010). Așadar, neconstituționalitatea Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor vizează și ordonanța de urgență, care urmează a-și înceta efectele juridice în condițiile art. 147 alin. (1) din Constituție.

IX. În fine, Curtea reține că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor Curții Constituționale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiecților de drept (a se vedea, în acest sens, și Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, sau Decizia nr. 449 din 6 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 14 decembrie 2013).

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor sunt neconstituționale față de criticile formulate, raportate la art. 115 alin. (6) din Constituție.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

★

OPINIE CONCURRENTĂ

1. În acord cu soluția adoptată — cu majoritate de voturi — prin Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, aceea de constatare a neconstituționalității dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor în raport cu art. 115 alin. (6) din Constituție, considerăm că ar fi fost necesară efectuarea controlului de constituționalitate și prin raportare la art. 115 alin. (4) din Constituție, text, de asemenea, nesocotit atât de legiuitorul delegat (Guvernul), cât și de cel originar (Parlamentul).

2. De principiu, Curtea se pronunță în limitele sesizării. Totuși, acest principiu cunoaște cel puțin trei derogări, dintre care două vizează textul care formează obiectul controlului de constituționalitate, iar una norma de referință în cadrul acestui control. Astfel:

— prima derogare, de sorginte legală, se circumscrie art. 18 alin. (1) sau art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, după caz. Potrivit art. 18 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, aplicabil în cadrul controlului a priori de constituționalitate, Curtea se pronunță „atât asupra prevederilor menționate în sesizare, cât și asupra celor de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate”. În timp ce, în cazul controlului a posteriori de constituționalitate, numai „în caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare”.

Așadar, această derogare este aplicabilă, deopotrivă, controlului a priori și a posteriori de constituționalitate și vizează obiectul acestui control:

— a doua derogare, de sorginte jurisprudențială, se referă la competența Curții Constituționale de a-și extinde controlul de constituționalitate „cu privire la textul care a preluat soluția legislativă criticată în condițiile în care [Curtea — sn] a analizat și a constatat neconstituționalitatea textului legal abrogat cu care a fost sesizată” (Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2011).

Așadar, această derogare, aplicabilă numai controlului a posteriori de constituționalitate, vizează obiectul acestuia:

— a treia derogare, tot de sorginte jurisprudențială, se referă la norma de referință în cadrul controlului de constituționalitate, respectiv textele Constituției (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011). Astfel, în măsura în care se reține neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate în raport cu textul constituțional invocat de autorii obiecției/excepției de neconstituționalitate, Curtea este competentă să efectueze controlul de constituționalitate și prin raportare la alte texte constituționale (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013, sau Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013).

Așadar, această derogare este aplicabilă, deopotrivă, controlului a priori și a posteriori de constituționalitate și vizează norma de referință din cadrul acestui control.

3. În aceste condiții, Curtea avea competența de a-și extinde analiza constituțională și în raport cu alte texte constituționale; avem în vedere art. 115 alin. (4) din Constituție, text intrinsec legat de alineatul (6) al aceluiași articol constituțional, invocat în susținerea obiecției.

Considerăm, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare, că și art. 115 alin. (4) din Constituție a fost încălcat prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013, viciu de neconstituționalitate extrinsec ce nu poate fi acoperit prin legea de aprobare a acesteia.

4. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la art. 115 alin. (4) din Constituție (spre exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ:

— existența unei situații extraordinare;

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

SENAT

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.77/2013 pentru stabilirea unor
măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de
posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub
autoritatea sau coordonarea Guvernului ori a ministerelor**

Parlamentul României adoptă prezenta lege

Articol unic.- Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr.77 din 26 iunie 2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau coordonarea Guvernului ori a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.393 din 29 iunie 2013, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 1 alineatul (2), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) posturile vacante din unitățile și instituțiile de învățământ și cercetare, unitățile sanitare, unitățile de asistență socială, inclusiv direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului, unitățile de asistență medico-socială, Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă și cabinetele de expertiză medicală din cadrul caselor teritoriale de pensii;”

2. La articolul 3, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin.(6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Prevederile alin.(1)-(6) nu se aplică structurilor medicale din unitățile sanitare și din serviciile de ambulanță. Normativele pentru acestea se stabilesc prin acte normative specifice.”

3. La articolul 5, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art.5.- (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, toate instituțiile și autoritățile publice pot ocupa prin concurs/examen posturi, conform principiului: „unu la unu”, respectiv la un post ocupat devenit vacant, un post ocupat. Ordonatorul de credite stabilește postul vacant pe care îl ocupă conform principiului „unu la unu”.

4. La articolul 5, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin.(2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Pentru ocuparea posturilor prevăzute la art.1 alin.(2) lit.c) și e)-g) nu este aplicabil principiul „unu la unu” și se face fără avizul Guvernului, în limita bugetului aprobat și a plafonului de cheltuieli de personal.”

5. La articolul 5, alineatele (3) și (5) vor avea următorul cuprins:

„(3) Ocuparea posturilor vacante prin concurs/examen, prevăzute la art.1 alin.(2) lit.a) și b), se face pe baza solicitărilor justificate ale ordonatorilor principali de credite ai bugetelor locale, cu condiția încadrării în plafonul cheltuielilor de personal și al cheltuielilor de personal aprobate prin buget.

.....
 (5) Ocuparea posturilor vacante prevăzute la art.1 alin.(2) lit.h)-m), cu excepția funcțiilor militare, se face în condițiile legii, numai după aprobarea Guvernului, prin memorandum, cu condiția încadrării în cheltuielile de personal aprobate prin buget.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.

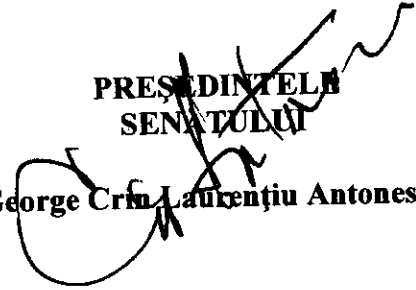
**PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

Valeriu Ștefan Zgonea

**PREȘEDINTELE
SENATULUI**

George Crin Laurențiu Antonescu

**București,
Nr.**

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor

Luând în considerare faptul că o premisă determinantă în stabilirea obiectivelor și strategiilor guvernamentale o constituie armonizarea legislației specifice administrației publice în vederea eficientizării actului administrativ,

ținând cont de faptul că activitatea administrației publice trebuie să fie măsurabilă și eficientă, se impune luarea cu celeritate a unor măsuri privind numărul de posturi aprobate autorităților și instituțiilor publice, care vizează ajustarea și reasezarea structurilor funcționale de o manieră flexibilă, care să permită îndeplinirea cu eficiență a atribuțiilor instituționale.

Având în vedere lipsa de personal de la nivelul multor unități administrativ-teritoriale, ca urmare a vacanțării unor posturi, precum și menținerea restricției din anul 2009 privind ocuparea unui post dacă se vacantează 7, se impune luarea unor măsuri pentru a asigura condiții minime privind funcționalitatea acestora.

Adoptarea acestor măsuri în regim de urgență se impune având în vedere necesitatea eliminării riscului unor potențiale presiuni suplimentare asupra cheltuielilor bugetului general consolidat, precum și necesitatea asigurării funcționalității autorităților administrației publice locale.

Intrucât aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se desființează posturile vacante la:

- a) ministere;
- b) instituțiile și autoritățile publice aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, indiferent de modul de finanțare;
- c) instituțiile și autoritățile publice finanțate integral sau parțial din bugetul asigurărilor sociale de stat și/sau din bugetele fondurilor speciale;
- d) instituțiile publice locale, astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Fac excepție de la reducerea prevăzută la alin. (1) următoarele:

- a) posturile vacante determinate ca diferență între numărul posturilor corespunzător categoriei unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale prevăzute în anexa nr. 1 și numărul posturilor ocupate, stabilit potrivit prevederilor pct. 1 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 13/2011, cu modificările ulterioare, precum și posturile vacante din compartimentele autorităților administrației publice locale pentru care au fost stabilite posturi potrivit prevederilor pct. 2—4 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 13/2011, cu modificările ulterioare;
- b) posturile vacante unice din cadrul instituțiilor publice locale, definite ca acele posturi ale căror atribuții, prin conținutul și natura lor sau prin responsabilitățile stabilite, nu se regăsesc într-o altă componentă funcțională;
- c) posturile vacante pentru care au fost începute procedurile de ocupare, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, precum și posturile vacante ocupate temporar la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență;
- d) posturile vacante din unitățile și instituțiile de învățământ și cercetare, unitățile sanitare, unitățile de asistență socială și unitățile de asistență medico-socială, Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă și cabinetele de expertiză medicală din cadrul caselor teritoriale de pensii;

e) posturile vacante a căror ocupare a fost aprobată potrivit Legii bugetului de stat pe anul 2013 nr. 5/2013;

f) posturile vacante aferente funcțiilor de demnitate publică și celor asimilate acestora, funcțiilor de primar, de viceprimar, de președinte/vicepreședinte al consiliului județean, inclusiv cele aferente cabinetelor acestora;

g) posturile vacante aferente funcțiilor publice de conducere generale, specifice sau cu statut special, cele aferente categoriei înaltilor funcționari publici, precum și cele aferente funcțiilor militare de conducere, cele de secretar al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale și de administrator public, precum și posturile vacante de conducere pentru personalul contractual;

h) posturile vacante din cadrul Ministerului Apărării Naționale, care sunt stabilite în conformitate cu procesul de planificare a apărării la nivel național, cu standardele NATO și legislația în vigoare;

i) posturile vacante din structurile operative ale Ministerului Afacerilor Interne, precum și cele necesare încadrării, în condițiile legii, a promoției de ofiteri, subofiteri, agenți de poliție, maistri militari și funcționari publici cu statut special din anul 2013 de către Ministerul Afacerilor Interne și Administrația Națională a Penitenciarelor;

j) posturile vacante din structurile sau instituțiile nou-înființate în cadrul ori în subordinea instituțiilor și autorităților publice din administrația publică centrală, care au atribuții noi, stabilite prin acte normative, a căror înființare s-a aprobat în anul 2013, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, dacă acestea s-au înființat prin reorganizarea altor structuri sau instituții publice deja existente, precum și posturile vacante din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și structurile din subordinea acestora, care se reduc conform procesului de reorganizare a acestora;

k) posturile vacante din cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, Serviciului Exterior al Ministerului Afacerilor Externe și din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice și al structurilor din subordinea acestora;

l) posturile vacante din cadrul autorităților de management și organismelor intermediare, agențiilor de plată subordonate Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, care gestionează fonduri externe nerambursabile;

m) posturile vacante unice din cadrul unităților subordonate/în coordonarea/sub autoritatea ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice

centrale, definite ca acele posturi ale căror atribuții, prin conținutul și natura lor sau prin responsabilitățile stabilite, nu se regăsesc într-o altă componentă organizatorică.

Art. 2. — Numărul total al posturilor ocupate, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se reduce potrivit anexei nr. 2, cu respectarea prevederilor legale aplicabile fiecărei categorii de personal.

Art. 3. — (1) Instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art. 1 alin. (1) au obligația să își modifice structurile funcționale, astfel încât numărul total al funcțiilor de conducere din cadrul fiecărei autorități sau instituții publice care are în aparatul propriu/de specialitate și personal contractual ori, după caz, numai personal contractual să fie de maximum 12% din numărul total al posturilor aprobate. Pentru determinarea numărului total al funcțiilor de conducere prin aplicarea cotei de 12%, se procedează după cum urmează:

a) în cazul în care numărul rezultat este mai mic de unu, acesta se rotunjește la întreg;

b) în cazul în care numărul rezultat este mai mare de unu, acesta se rotunjește la numărul întreg imediat superior acestuia, dacă fracțiunea este mai mare de 0,50.

(2) Numărul funcțiilor de conducere stabilit potrivit alin. (1) nu include funcțiile de demnitate publică alese sau numite, precum și cele asimilate acestora, funcțiile de primar, de viceprimar, de președinte/vicepreședinte al consiliului județean, funcțiile publice din categoria înalților funcționari publici, funcțiile publice de secretar al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale, funcțiile de administratori publici, funcțiile de conducere din cabinetul demnitarului și funcțiile de conducere a căror ocupare se face prin detașare cu personal din cadrul instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și siguranță națională, conform statelor de organizare „Anexa M”, aprobată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

(3) Structura funcțională a autorităților și instituțiilor publice prevăzute la alin. (1) trebuie să respecte următoarele cerințe:

a) pentru constituirea unui birou este necesar un număr de minimum 5 posturi de execuție;

b) pentru constituirea unui serviciu este necesar un număr de minimum 7 posturi de execuție;

c) pentru constituirea unei direcții este necesar un număr de minimum 15 posturi de execuție;

d) pentru constituirea unei direcții generale este necesar un număr de minimum 25 de posturi de execuție.

(4) În situația în care, prin aplicarea prevederilor art. 1, 2 și alin. (1)–(3) din prezentul articol, se desființează o funcție de conducere ocupată, se transformă postul propriu al persoanei într-o funcție de execuție corespunzătoare studiilor și condițiilor de vechime ale acesteia.

(5) În situația în care, prin aplicarea prevederilor art. 1, 2 și alin. (1)–(3) din prezentul articol, serviciul public deconcentrat își modifică structura stabilită prin actul normativ de înființare, acesta își păstrează denumirea, iar conducătorul/adjunctul acestuia, după caz, titulatura și salarizarea.

(6) În cazul posturilor de conducere din instituțiile publice locale transformate potrivit alin. (4), titularii acestora își păstrează până la 31 decembrie 2013 drepturile salariale aferente funcției de conducere deținute anterior transformării.

Art. 4. — Instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art. 1 alin. (1) au obligația ca, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, să adopte/emită actele normative/administrative specifice de aprobare a structurii funcționale, în conformitate cu măsurile prevăzute la art. 1–3, după caz.

Art. 5. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, toate instituțiile și autoritățile publice pot ocupa prin concurs/examen posturi conform principiului: „unu la unu”, respectiv la un post ocupat devenit vacant, un post ocupat.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), autoritățile și instituțiile publice prevăzute la art. 1 alin. (1) pot aplica principiul prevăzut la alin. (1), după reorganizarea instituțiilor și autorităților administrației publice, potrivit art. 1–4.

(3) Ocuparea posturilor vacante prin concurs/examen, prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a) și b), se face numai după obținerea avizului favorabil al Guvernului, prin notă inițiată de Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și Ministerul Finanelor Publice, pe baza solicitărilor justificate ale ordonatorilor principali de credite ai bugetelor locale, cu condiția încadrării în plafonul cheltuielilor de personal și al cheltuielilor de personal aprobate prin buget. Procedura de transmitere a solicitărilor de ocupare a posturilor se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(4) Ocuparea posturilor vacante prin concurs/examen, prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. d), se face numai după obținerea avizului favorabil al Guvernului, prin notă inițiată de Ministerul Educației Naționale, Ministerul Sănătății, respectiv Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, după caz, și Ministerul Finanelor Publice, pe baza solicitărilor justificate ale ordonatorilor principali de credite, cu condiția încadrării în plafonul cheltuielilor de personal și al cheltuielilor de personal aprobate prin buget.

(5) Ocuparea posturilor vacante prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. h)–m) se face în condițiile legii, numai după aprobarea Guvernului, prin memorandum, cu condiția încadrării în cheltuielile de personal aprobate prin buget.

Art. 6. — (1) Anual, prin hotărâre, Guvernul poate stabili numărul maxim de posturi care se pot înființa și ocupa, suplimentar posturilor stabilite după aplicarea prevederilor art. 1–3, în condițiile legii, de către instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art. 1 alin. (1), cu respectarea prevederilor Legii responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010.

(2) Numărul posturilor suplimentare prevăzute la alin. (1), pentru instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art. 1 alin. (1), se aprobă prin memorandum de către Guvern.

Art. 7. — La data intrării în vigoare a prezentei de ordonanțe de urgență, următoarele acte normative se modifică după cum urmează:

A. Ordonanța Guvernului nr. 22/2007 privind organizarea și funcționarea Comisiei Naționale de Prognoză, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 19 octombrie 2009, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 10, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Structura organizatorică a Comisiei Naționale de Prognoză se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”

2. Anexa „Structura organizatorică a Comisiei Naționale de Prognoză” se abrogă.

B. Alineatul (1) al articolului 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 23 aprilie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Numărul maxim de posturi pentru aparatul de lucru al Guvernului, inclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetelor acestora, se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”

C. Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 98 alineatul (1), după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) la împlinirea unui termen de 3 luni de la data numirii prin mobilitate în funcția publică corespunzătoare categoriei de înalți funcționari publici de inspector guvernamental.”

2. Articolul 112 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 112. — (1) Numărul total al funcțiilor de conducere din cadrul fiecărei autorități sau instituții publice este de maximum 12% din numărul total al posturilor aprobate. Pentru determinarea numărului total al funcțiilor de conducere prin aplicarea cotei de 12%, se procedează după cum urmează:

a) în cazul în care numărul rezultat este mai mic de unu, acesta se rotunjește la întreg;

b) în cazul în care numărul rezultat este mai mare de unu, acesta se rotunjește la numărul întreg imediat superior acestuia, dacă fracțiunea este mai mare de 0,50.

(2) Numărul funcțiilor de conducere stabilit potrivit alin. (1) nu include funcțiile de demnitate publică alese sau numite, precum și cele asimilate acestora, funcțiile de primar, de viceprimar, de președinte/vicepreședinte al consiliului județean, funcțiile publice din categoria înalților funcționari publici, funcțiile publice de secretar al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale, funcțiile de administratori publici, funcțiile de conducere din cabinetul demnitarului și funcțiile de conducere a căror ocupare se face prin detașare cu personal din cadrul instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și siguranță națională, conform statelor de organizare «Anexa M», aprobată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării."

Art. 8. — Instituțiile publice ale căror organizare și funcționare sunt reglementate prin actele normative prevăzute la art. 7 au obligația ca, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare

a prezentei ordonanțe de urgență, să supună spre adoptare hotărârile Guvernului de stabilire a numărului de posturi și a structurii funcționale, în conformitate cu măsurile prevăzute la art. 1—3, după caz.

Art. 9. — Instituțiile și autoritățile la care se face referire la art. 7 vor funcționa, potrivit prevederilor legale aflate în vigoare la data publicării prezentei ordonanțe de urgență, până la data intrării în vigoare a hotărârilor Guvernului privind aprobarea numărului de posturi și a structurii funcționale ale acestora.

Art. 10. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă prevederile art. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează.

Viceprim-ministru,

ministru dezvoltării regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Viceprim-ministru, ministru finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

p. Ministru delegat pentru buget,

Enache Jiru,

secretar de stat

Ministru muncii, familiei,

protecției sociale și persoanelor vârstnice,

Mariana Câmpeanu

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Ministru agriculturii și dezvoltării rurale,

Daniel Constantin

Ministru afacerilor interne,

Radu Stroe

Ministru economiei,

Varujan Vosganian

Ministru educației naționale,

Remus Pricopie

Ministru delegat pentru învățământ superior,

cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,

Mihnea Cosmin Costoiu

Ministru mediului și schimbărilor climatice,

Rovana Plumb

Ministru sănătății,

Gheorghe-Eugen Nicolăescu

Ministru delegat pentru proiecte de infrastructură

de interes național și investiții străine,

Dan-Coman Șova

Ministru afacerilor externe,

Titus Corlățean

Ministru apărării naționale,

Mircea Dușa

Ministru pentru societatea informațională,

Dan Nica

Ministru fondurilor europene,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministru culturii,

Daniel-Constantin Barbu

p. Ministru tineretului și sportului,

Emilia Carmen Tocală,

secretar de stat

p. Ministru justiției,

Simona-Maya Teodoroiu,

secretar de stat

București, 26 iunie 2013.
Nr. 77.

**Numărul posturilor stabilit pentru fiecare categorie de unitate/subdiviziune administrativ-teritorială
în vederea aplicării excepției prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a) din ordonanța de urgență**

Tipul unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale	Codul grupe	Grupe în funcție de numărul locuitorilor la 1 ianuarie 2012	Nr. de posturi
C — comune	141	cel mult 1.500	9
	142	1.501—3.000	11
	143	3.001—5.000	15
	144	5.001—10.000	17
	145	10.001—20.000	22
O — orașe	131	1.501—3.000	22
	132	3.001—5.000	24
	133	5.001—10.000	30
	134	10.001—20.000	35
	135	20.001—50.000	50
M — municipii	121	10.001—20.000	50
	122	20.001—50.000	70
	123	50.001—100.000	150
	124	100.001—200.000	200
	125	200.001—400.000	350
CJ — consilii județene	111	cel mult 500.000	250
	112	cel puțin 500.001	400
Sectoarele municipiului București	150		330
Municipiul București	160		600

NOTA

Prezenta anexă nu modifică prevederile anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 13/2011, cu modificările ulterioare.

ANEXA Nr. 2

**Instituțiile publice care aplică reducerea cu 4% a posturilor ocupate conform prevederilor art. 2
din ordonanța de urgență**

Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale ¹
Ministerul Afacerilor Interne ²
Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice ¹
Ministerul Economiei ¹
Ministerul Educației Naționale ³
Ministerul Finanțelor Publice ⁴
Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice ⁵
Ministerul Mediului și Schimbărilor Climatice ¹
Ministerul Sănătății ⁶
Ministerul Transporturilor ¹
Secretariatul General al Guvernului ¹

¹ Se referă la aparatul central și la instituțiile/autoritățile publice/organele de specialitate aflate în subordine, sub autoritate sau coordonare.

² Se referă la aparatul central al ministerului și la instituțiile prefectului.

³ Se referă la aparatul central al ministerului și la inspectoratele școlare.

⁴ Se referă la aparatul central și la instituțiile/autoritățile publice/organele de specialitate aflate în subordine, sub autoritate sau coordonare, cu excepția posturilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și structurilor din subordinea acesteia care se reduc conform hotărârii Guvernului de reorganizare a acesteia.

⁵ Se referă la aparatul central și la instituțiile/autoritățile publice/organele de specialitate aflate în subordine, sub autoritate sau coordonare, finanțate integral de la bugetul de stat.

⁶ Se referă la aparatul central al ministerului și la direcțiile de sănătate publică.

NOTA:

Ordonatorii principali de credite ai instituțiilor prevăzute în prezenta anexă stabilesc numărul de posturi care se reduc în aparatul propriu și/sau în instituțiile și autoritățile din subordine, sub autoritate, în coordonare sau finanțate prin bugetul acestora, în conformitate cu analizele proprii, astfel încât să reflecte reducerea cu 4% a numărului total de posturi ocupate.